

CONFINADA

Diari informal dels efectes col·laterals d'una pandèmia

#FemFCCUAB

SETMANA 13

Dia 85 (divendres 5 de juny)

Avui és el gran dia del retrobament familiar.

Mitja cara oculta rere les mascaretes, ulls expressius, plorosos en veure'ns mare i filla. Ens hem abraçat alienes al virus. Sense pensar. La veu del cor ha parlat.

Constato amb satisfacció que encara em recordo de conduir.

Dia 86 (dissabte 6 de juny)

Com que pinta mal temps per uns quants dies, ens hem llençat a l'aire lliure mig embogits. Almenys un centenar de bicicletes, la majoria elèctriques, camí del Santuari del Corredor. Nosaltres, caminant de baixada, hem aplaudit a un grup que pedalaven sense l'ajuda d'una bateria.

Arenys ple de gent passejant. M'estic plantejant seriosament anar a repoblar algun poble abandonat del Pallars. Llàstima que el mar em quedaria massa lluny.

Dia 87 (diumenge 7 de juny)

Els darrers dies s'ha apreciat un auge significatiu del pàdel surf. Desconec si amb el canvi de fase, quan es permeti el bany, variarà la tendència i tornarà a descendir. Per part meva, crec que llogaré una taula per aprendre'n i estar preparada si em tornen a prohibir el mar.

Dia 88 (dilluns 8 de juny)

Fase 2. Per fi sense franges horàries per l'esport i amb permissió d'estada a la platja. No la podem gaudir com els de Tarragona, només hi eren ells, nosaltres ja la compartirem amb els de Barcelona, que tenen via lliure.

Hauria volgut matinar però plou. Diuen que el bo es fa esperar. Caram si es fa esperar...

Dia 89 (dimarts 9 de juny)

Dia rodó:

Han canviat l'horari de la classe online de pilates que organitza la feina, i ara la puc seguir.

Primera usuària de la biblioteca d'Arenys de Munt després de la seva reobertura. Torno a tenir una bona remesa de llibres a casa.

Interessant conversa confinada organitzada pel Col·legi de Periodistes, amb autocrítica del col·lectiu sobre el tractament periodístic de la pandèmia. S'apunta que falten professionals

especialitzats en ciència. Carles Llorens, vice-degà de la Facultat, planteja per què no es reduïa, o simplement s'abolia, la secció d'esports de les notícies durant el confinament. Gràcies! No m'ho he deixat de preguntar tot aquest temps. A estones se'm tallaven les comunicacions, però diria que la qüestió va quedar sense resposta.

Dia 90 (dimecres 10 de juny)

La mare m'explica que anava taral·lejant "La Flaca", jo "Bonito". Pau Donés no volia ser cap referent, però la seva actitud vital és un exemple a seguir. Hauria estat content de saber que el cantem en homenatge pòstum.

Dia 91 (dijous 11 de juny)

I avui marxa la Sardà. Plou sobre mullat. El virus ja ha malmès prou el món de la cultura, ara només ens faltava el càncer. Quina setmana.

No sé si pels algorismes o per la memòria efímera de les persones quan algú no està a primera línia, però percebo menys mostres de condol i homenatge a xarxes, respecte les expressades al cantant de "Jarabe de Palo". Diuen que les comparacions són odioses, així que ho deixo aquí i vaig a menjar el sashimi de salmó.

SETMANA 14

Dia 92 (divendres 12 de juny)

Intueixo, encertadament, que l'Avi seguirà confinat, probablement fins a complir el seu centenari. Com coneixes la bestieta, respon quan li faig saber les meves suposicions amb la finalitat de verificar-los. El preocupant és que segueixo força el seu exemple: en vuit dies només he sortit tres cops. Existeix la síndrome del cargol?

És més fàcil culpar el mal temps que no pas la por a una nova vella normalitat: no vull tornar al d'abans.

Dia 93 (dissabte 13 de juny)

No ha fet falta que em llevés amb el peu esquerre. Del llit estant he sentit la tempesta que ens impedia anar a caminar per la muntanya amb amics. Per un dia que no escolto en Molina...

M'enrosco en pensaments negatius: quin temps a la fase 2, encara no m'he pogut banyar, per un dia que podem fer relacions socials...Intento extreure la part positiva: no hauràs de matinar, dorm. La sirena del cotxe de la guàrdia urbana sona insistentment, els altaveus a tot volum: traieu els cotxes de la riera. Segueixo remugant interiorment. M'intento relaxar sense massa fortuna i em ve la inspiració per escriure.

D'acord, d'acord, ja em llevo.

El cel està preciós amb el gris fosc dels núvols de tempesta i un tros blau que vol senyorejar. Per fi somric.

Dia 94 (diumenge 14 de juny)

Per fi! Ens abracem llargament amb l'aigua de mar sota la mirada còmplice del sol i la bicicleta. Després m'estiro a la tovallola en posició estrella de mar.

La felicitat és valorar aquests moments.

Dia 95 (dilluns 15 de juny)

Bany a mar, la celística tardana, maduixes i cireres... M'agrada tant perquè no ho tinc tot l'any? Durant l'estiu no abasto a gaudir-ne i la resta d'estacions semblo un gira-sol pansit.

"Ha arribat el moment de fer una pausa llarga" cloïa Manuel Cuyàs en l'article, el seu darrer article. La llarga claror del solstici ha minvat amb tantes pèrdues.

Dia 96 (dimarts 16 de juny)

M'adono que escolto cantants que ja no hi són: Pau Donés de Jarabe de Palo, Marie Fredriksson de Roxette, Freddie Mercury de Queen. Sort que em queda Bryan Adams...

Van marxar prematurament, d'acord, però aquests noms de referència demostren que l'adolescència queda lluny. En fi, ni els eufemismes oculten les senyals inequívokes de fer-se gran.

Començo a triar fotografies analògiques per eliminar àlbums que ocupen massa espai literal i metafòric. A ritme de Txarango perquè no sigui dit.

Dia 97 (dimecres 17 de juny)

Passem a fase 3 uns dies abans del previst, i la llargada es reduirà de quinze a quatre dies, coincidint amb la fi de l'estat d'alarma. Penso en veu alta: No ho entenc, cal estudiar com evoluciona la situació, les fases es van establir segons criteris sanitaris. En Joan em respon: Ah, però que t'ho vas creure?

Touché.

Dia 98 (dijous 18 de juny)

És increïble, he aconseguit condensar i arxivar les fotos en una capsula. El secret és conservar les que fan somriure i desfer-se del que evoca mals records o no aporten res.

Una altra rutina fantàstica pel dijous, sumada al sashimi de salmó: classe de ioga a l'exterior. M'ho mereixo després de la marató fotogràfica que ha remogut però ha acabat alliberant espais. El súmmum de la catarsi seria cremar-les en una foguera de Sant Joan.